tale

Timeless tales, Boundless Imagination

เรื่องเล่าจากหุบเขามูมิน
Tales from Moominvalley

ตูเว ยานซอน

เขียนและวาดภาพประกอบ

ธารพายุ

แปล

เธอกลับลงไปข้างล่างอีกครั้งเพื่อไปยังห้องของตัวเอง
และเริ่มอ่านบันทึกเก่า ๆ ของคุณยาย ซึ่งว่าด้วย*การรักษาประจำบ้าน*
ที่ได้ผลชะงัดนัก “นัยน์ตาปีศาจ ไข้ใจ หวัด ไม่ใช่สิ
ดูเหมือนไม่มีอะไรเหมาะสมเลย ใช่แล้ว นี่ไง”

– ตูเว ยานซอน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แด่ โซเฟีย

คำนำสำนักพิมพ์

หุบเขามูมินแห่งนี้ไม่เคยไร้สีสันเลยสักวัน

เพราะเหล่าสัตว์เล็กสัตว์น้อยต่างก็มาพร้อมเรื่องสุดอัศจรรย์เสมอ!

เรื่องเล่าจากหุบเขามูมิน ทั้งเก้าเรื่องนี้จะพาเราไปพบกับเจ้าพวกตัวจิ๋วนานาชนิดที่มีบุคลิกเฉพาะตัวอันฉูดฉาด บางตัวละครเราอาจจะคุ้นหน้าคุ้นตากันมาแล้ว และบางตัวละครก็เป็นส่วนเล็ก ๆ ในเรื่องเล่าที่ผ่านมา ซึ่งในครั้งนี้เราจะได้ทำความรู้จักพวกเขามากขึ้น แม้เหล่าผองเพื่อนมูมินจะมีความพิลึกไปบ้าง แต่ความซุกซนของพวกเขาก็ทำให้สถานที่แห่งนี้มีชีวิตชีวาไม่ใช่เหรอ!

ตัวเราเองก็อาจประกอบขึ้นมาจากเสี้ยวเล็ก ๆ อันซับซ้อนหลากหลายของตัวละครเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่อยากถูกค้นพบเหมือนทีตตี้-วู้ การมีจินตนาการสุดบรรเจิดเหมือนวอมเปอร์ หรือกระทั่งมีหัวใจขี้กังวลเหมือนฟิลลีจองก์ และไม่ว่าจะเผชิญความรู้สึกใดอยู่ เชื่อเถอะว่าความสดใสแบบผองเพื่อนมูมินนั้นจะยังคงอยู่ในดวงใจใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้าของเราทุกคน!

ถ้าเผลอทำตัวตนที่เต็มไปด้วยความสนุกหล่นหายไป
ระหว่างเส้นทางของการเติบโตละก็ ลองมาที่หุบเขามูมินแห่งนี้
ดูสิ บางทีความซุกซนของเราอาจซุกซ่อนอยู่ที่นี่และกำลังรอคอย
ให้มาสำรวจก็ได้นะ

tale.

สารบัญ

บทที่ 1 1

บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ

บทที่ 2 16

เรื่องน่ากลัว

บทที่ 3 32

ฟิลลีจองก์ผู้เชื่อในภัยพิบัติ

บทที่ 4 58

มังกรตัวสุดท้ายบนโลก

บทที่ 5 75

เฮมูเลนผู้รักความเงียบสงบ

บทที่ 6 100

เด็กที่ไม่มีใครมองเห็น

บทที่ 7 **118**
ความลับของพวกแฮตตี้แฟตเทนเนอร์

บทที่ 8 **143**
เซ็ดริก

บทที่ 9 **155**
ต้นสน

เกี่ยวกับผู้เขียน **170**

บทที่ 1

บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ

เย็นที่สงบไร้เมฆวันหนึ่งในปลายเดือนเมษายน สนัฟกิ้นพบว่าตัวเองขึ้นเหนือมาไกลพอที่จะเห็นหิมะซึ่งยังไม่ละลายอยู่บนเนินเขาทางเหนือเป็นหย่อม ๆ

เขาเดินผ่านภูมิประเทศที่สงบเงียบมาตลอดทั้งวัน พลางฟังเสียงร้องของพวกนกซึ่งมาจากทางใต้และกำลังเดินทางขึ้นเหนือเพื่อจะกลับบ้าน

สนัฟกิ้นเดินทางได้อย่างสบาย ๆ เพราะกระเป๋าเป้สะพายหลังของเขาแทบจะว่างเปล่าและใจก็ไร้ห่วง เขามีความสุขกับผืนป่า สภาพอากาศ และตัวเอง พรุ่งนี้หรือเมื่อวานล้วน

ห่างไกล และขณะนี้ดวงอาทิตย์ก็กำลังส่องแสงสีแดงเจิดจ้าระหว่างต้นเบิร์ช อากาศเย็นและนุ่มนวล

“ช่างเป็นยามเย็นที่เหมาะจะเล่นดนตรี” สนัฟกิ้นคิด “เพลงใหม่ที่เล่าถึงความคาดหวังหนึ่งท่อน ความเศร้าของฤดูใบไม้ผลิสองท่อน และความยินดีอย่างยิ่งที่ได้เดินเพียงลำพังและชอบที่ได้ทำเช่นนั้นในท่อนที่เหลือ”

เขาเก็บเพลงนี้ไว้ใต้หมวกมาหลายวัน แต่ยังไม่กล้านำออกมาเล่น บทเพลงของเขาจำต้องเติบโตขึ้นจนกลายเป็นความเชื่อมั่นอันเป็นสุข และเขาก็เพียงจรดริมฝีปากลงบนหีบเพลงปาก แล้วตัวโน้ตทั้งหมดก็จะกระโดดออกมาตามตำแหน่งของมันทันที

ถ้าเขาปล่อยออกมาเร็วเกินไป ตัวโน้ตอาจไปติดขัดอยู่ที่ไหนสักแห่งและทำให้บทเพลงเกือบจะดีเท่านั้น หรือเขาอาจสูญเสียตัวโน้ตเหล่านั้นไปทั้งหมดและไม่อยู่ในอารมณ์จะไขว่คว้าหามันได้อีก เพลงไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เลย โดยเฉพาะถ้ามันต้องสุข

และเศร้าในเวลาเดียวกัน

แต่เย็นนี้สนัฟกิ้นค่อนข้างมั่นใจในเพลงของตัวเอง ตัวโน้ตรอพร้อมอยู่แล้ว พวกมันเกือบโตเต็มที่ – และเพลงนี้จะต้องดีที่สุดเท่าที่เขาเคยแต่งมา

ครั้นแล้วเมื่อถึงหุบเขามูมิน เขาก็จะนั่งลงบนราวสะพานก่อนจะเริ่มเล่นเพลง และมูมินโทรลก็จะพูดทันทีว่า “เพลงดีเลยนี่ ดีจริง ๆ”

สนัฟกิ้นหยุดกึก ไม่สบายใจเล็กน้อย ใช่ มูมินโทรลผู้รอคอยและโหยหาอยู่เสมอ มูมินโทรลผู้นั่งอยู่ที่บ้าน ผู้รอคอยเขาและชื่นชมเขา และผู้บอกเขาเสมอว่า “แน่ละ นายต้องรู้สึกว่าตัวเองเป็นอิสระ เป็นธรรมดาที่นายจะต้องไป ฉันเข้าใจจริง ๆ ว่านายต้องอยู่ตามลำพังเป็นบางครั้ง”

และตลอดเวลาดวงตาของเขาจะหม่นหมองด้วยความผิดหวังอย่างไม่มีใครช่วยได้

“โธ่เอ๋ย โธ่เอ๋ย” สนัฟกิ้นพูดกับตัวเองและไปต่อ

“โธ่เอ๋ย โธ่เอ๋ย เขาช่างมีความรู้สึกมากมายเหลือเกิน เจ้ามูมินโทรลนี่ ฉันจะไม่คิดถึงเขาในตอนนี้ เขาเป็นมูมินที่ยอดเยี่ยม แต่ฉันก็ไม่จำเป็นต้องคิดถึงเขาในตอนนี้นั่นละ คืนนี้ฉันจะอยู่ตามลำพังกับเพลงของฉัน และคืนนี้ไม่ใช่พรุ่งนี้สักหน่อย”

ครู่หนึ่งสนัฟกิ้นก็ลืมมูมินโทรลได้สนิท เขากำลังมองหาที่ดี ๆ สำหรับกางเต็นท์ และเมื่อได้ยินเสียงลำธารห่างออกไปเล็กน้อยในป่า เขาก็เดินไปตามเสียงนั้น

แสงแดดสีแดงลำสุดท้ายหายไประหว่างต้นเบิร์ช ก่อนจะตามมาด้วยยามสนธยาแห่งฤดูใบไม้ผลิ เชื่องช้าและเป็น

สีน้ำเงิน ป่าทั้งผืนเปลี่ยนไป ลำต้นเบิร์ชสีขาวเคลื่อนห่างออกไปเรื่อย ๆ ในย่ำค่ำสีน้ำเงิน

เป็นลำธารที่ดีทีเดียว

สายน้ำเป็นสีน้ำตาลไหลเชี่ยวผ่านกองใบไม้เก่าเมื่อปีกลาย ผ่านอุโมงค์เล็ก ๆ ของน้ำแข็งที่ยังเหลืออยู่ จากนั้นก็หักเลี้ยวผ่านหญ้ามอสส์สีเขียวและพุ่งตัวลงไปตามน้ำตกขนาดเล็กลงสู่พื้นทรายสีขาว ในบางจุดสายน้ำครวญเสียงแหลมเหมือนยุงและพยายามทำให้ตัวเองฟังดูยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม แต่แล้วมันก็หยุด ก่อนจะส่งเสียงครอก ๆ เหมือนกลืนหิมะละลายเต็มปากเต็มคำ และหัวเราะเยาะทุกสิ่ง

สนัฟกิ้นยืนฟังอยู่บนหญ้ามอสส์ชื้น ๆ “ต้องมีลำธารอยู่ในเพลงด้วย” เขาคิด “ตรงท่อนสร้อยนะฉันว่า”

หินขนาดเล็กก้อนหนึ่งพลันหลุดออกมาบริเวณใกล้น้ำตก และยกระดับเสียงของลำธารขึ้นหนึ่งระดับเต็ม ๆ

“ไม่เลว” สนัฟกิ้นพูดอย่างชื่นชม “ต้องทำแบบนั้น ต้องเปลี่ยนแปลงฉับพลันในชั่วครู่ ฉันต้องหาทำนองของลำธารสักหน่อยแล้ว”

เขาหยิบหม้อใบเก่าออกมารองน้ำตกจนเต็ม แล้วเข้าไปหาฟืนใต้ต้นสน พื้นดินยังคงเปียกชื้นจากน้ำแข็งที่ละลายในฤดูใบไม้ผลิและจากน้ำฝน สนัฟกิ้นต้องคลานไปไกลถึงใต้พงรกที่ถูกลมพัดระเนระนาดเพื่อหากิ่งไม้แห้งสักกิ่ง เมื่อเขาเอื้อมมือไปเสียงหนึ่งก็พลันแผดขึ้นก่อนจะวิ่งผ่านเขาไปท่ามกลางหมู่สนและยังคงร้องจ๊าก ๆ ไปตลอดทาง

“โอ้ จริงสิ” สนัฟกิ้นพูด “มีพวกครีปกับวู้ดดี้อยู่ทุกหน

ทุกแห่ง ตลกดีที่พวกมันดูหวาดผวาอยู่เสมอ ยิ่งตัวเล็กยิ่งขวัญอ่อน”

เมื่อพบตอไม้แห้งกับกิ่งไม้ เขาจึงก่อกองไฟอย่างดีให้ตัวเองที่ริมลำธาร สนัฟกิ้นชินกับการทำอาหารให้ตัวเอง ถ้าเลี่ยงได้เขาก็ไม่เคยทำอาหารให้ใครอื่น ทั้งไม่อยากกินอาหารของผู้อื่นเท่าไรด้วย มีใครต่อใครมากมายเหลือเกินที่ชอบคุยกันระหว่างกินอาหาร

พวกเขายังชอบให้มีโต๊ะกับเก้าอี้มากๆ ด้วย และส่วนหนึ่งก็ใช้ผ้ากันเปื้อน เขาเคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีเฮมูเลนตัวหนึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าทุกครั้งก่อนกินอาหาร แต่นั่นอาจเป็นการพูดให้ร้ายก็ได้

สนัฟกิ้นใจลอยเล็กน้อยขณะกินซุปแบบง่ายๆ พลางพักสายตาอยู่ที่หญ้ามอสส์สีเขียวใกล้ๆ ต้นเบิร์ช

บทเพลงอยู่ใกล้แค่เอื้อมเท่านี้เอง ง่ายที่จะคว้าหางของมันไว้ แต่ก็ยังมีเวลาพอที่จะรอ มันถูกล้อมไว้แล้วและหนีไปไหนไม่ได้ “ใช่ ถ้าอย่างนั้นก็ล้างจานก่อนดีกว่า แล้วค่อยจุดกล้องยาสูบ” – และภายหลัง ในตอนที่กองไฟค่อยๆ มอดและสัตว์กลางคืนเริ่มร้องเรียกหากัน เขาจึงจะคว้าบทเพลงนั้นไว้

สนัฟกิ้นล้างหม้อในลำธารขณะที่เห็นเจ้าครีปตัวหนึ่งมันนั่งอยู่ที่โคนต้นไม้อีกฝั่งและกำลังมองดูเขา แววตาของมันหวาดกลัว แต่ดูจะสนใจเขามากทีเดียว เจ้าครีปเอาแต่มองตามทุกความเคลื่อนไหวของสนัฟกิ้น

แววตาขี้อายของเจ้าครีปภายใต้ผมกระเซิง ดูเหมือนแววตาของผู้ที่ไม่เคยมีใครสังเกตเห็นอย่างนั้นแหละ

สนัฟกิ้นแสร้งทำเป็นไม่เห็นเจ้าครีปนั่น เขาเขี่ยไฟและ

ตัดกิ่งสนมารองนั่ง ก่อนจะเอากล้องยาสูบออกมาจุด แล้วพ่นกลุ่มควันสองสามก้อนใส่ท้องฟ้ายามราตรีขณะรอคอยบทเพลงฤดูใบไม้ผลิ

แต่บทเพลงนั้นไม่มา เขากลับรู้สึกได้ถึงสายตาของเจ้าครีปที่จับจ้องมา และเฝ้ามองทุกอย่างที่เขาทำอย่างชื่นชม เขาเริ่มไม่สบายใจอีกครั้งหนึ่ง จึงตบมือและร้องตะโกนว่า “ชิ่ว! ออกไปเลยนะ!”

ถึงตอนนี้เจ้าครีปก็ย่องออกมาจากโคนต้นไม้ – มันยังคงอยู่อีกฝั่งของลำธาร – และพูดอย่างเอียงอายว่า “หวังว่าคงไม่ได้ทำให้นายตกใจกลัวนะ ฉันรู้ว่านายเป็นใคร นายคือสนัฟกิ้น”

แล้วเจ้าครีปก็ก้าวพรวดลงไปในน้ำและเริ่มลุยข้ามมา ลำธารค่อนข้างกว้างสำหรับมัน และน้ำก็เย็นจนเป็นน้ำแข็ง เจ้าครีปก้าวพลาดและหกล้มสองครั้ง แต่สนัฟกิ้นก็ไม่สบายใจจนไม่คิดจะช่วยเสียอย่างนั้น

ในที่สุดเจ้าครีปตัวผอมและน่าสังเวชก็คลานขึ้นฝั่ง และพูดทั้งที่ฟันกระทบกันว่า “สวัสดี ดีใจจังที่ได้พบนาย”

“สวัสดี” สนัฟกิ้นตอบด้วยเสียงเย็นเยือกพอ ๆ กัน

“ขอใช้ไฟนายอุ่นตัวหน่อยได้ไหม” เจ้าครีปพูดต่อ หน้าเล็ก ๆ เปียก ๆ ของมันเป็นประกายด้วยความสุข “ลองคิดดูสิ ฉันจะเป็นตัวครีปที่ได้นั่งข้างกองไฟของสนัฟกิ้น เรื่องนั้นฉันจะไม่มีวันลืมเลย”

เจ้าครีปขยับใกล้เข้ามา วางมือข้างหนึ่งลงบนกระเป๋าเป้ของสนัฟกิ้น และกระซิบถามอย่างขึงขังว่า “นายเก็บหีบเพลงปากไว้ในนี้เหรอ มันอยู่ในนี้ใช่ไหม”

“ใช่” สนัฟกิ้นตอบอย่างไม่สบอารมณ์ ทำนองเพลงของเขาหายไปแล้ว ความโดดเดี่ยวหายไปแล้ว ทุกอย่างผิดแผกไป เขาขบก้านกล้องยาสูบและจ้องเข้าไปในหมู่ต้นเบิร์ชโดยไม่สนใจพวกมันจริง ๆ ด้วยซ้ำ

“อย่าใส่ใจฉันเลยนะ” เจ้าครีปพูดอย่างใสซื่อ “แบบว่าเผื่อนายอยากจะเล่นดนตรี นายไม่มีวันรู้หรอกว่าฉันอยากฟังเพลงมาตลอด ฉันไม่เคยได้ฟังเพลงเลยสักครั้ง แต่ฉันเคยได้ยินเรื่องนาย เจ้าเม่น และทอฟเฟิลกับแม่ฉัน ทุกคนเล่าให้ฉันฟัง... ทอฟเฟิลเคยเห็นนายด้วยซ้ำ ตั้งครั้งนึงแน่ะ! ใช่ นายนึกไม่ออกหรอก...ที่นี่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากนัก...แต่เรามีฝันมากมายก่ายกอง...”

“ว่าแต่ นายชื่ออะไรล่ะ” สนัฟกิ้นถาม ถึงอย่างไรเย็นนั้นก็เสียไปแล้ว ดังนั้นเขาจึงคิดว่าคุยกันน่าจะง่ายกว่า

“ฉันตัวเล็กเสียจนไม่มีชื่อ” เจ้าครีปตอบอย่างกระตือรือร้น

“อันที่จริงไม่เคยมีใครถามชื่อฉันมาก่อนด้วยซ้ำ แล้วฉันก็เจอนาย ซึ่งฉันเคยได้ยินเรื่องราวมามากเหลือเกินและอยากพบอยู่เสมอ และสิ่งแรกที่นายถามฉันก็คือ ฉันชื่ออะไร! นายคิดว่า... เผื่อนายจะคิด...ฉันหมายความว่า มันจะยุ่งยากมากไหมถ้านายจะตั้งชื่อให้ฉัน ชื่อซึ่งจะเป็นของฉันเท่านั้นและไม่มีใครเอาไปได้ ตั้งชื่อตอนนี้เลย หรือคืนนี้เลยได้ไหม”

สนัฟกิ้นพึมพำอะไรบางอย่างและดึงหมวกมาปิดตา มีบางอย่างบินข้ามลำธารมาด้วยปีกแหลมยาว พลางส่งเสียงร้องยาวๆ อย่างเศร้าสร้อยท่ามกลางหมู่ไม้ *โย-โย โย-โอ ที-วู้...*

“นายจะไม่มีวันเป็นอิสระได้จริงถ้านายมัวแต่ชื่นชมใครมากเกินไป” จู่ๆ สนัฟกิ้นก็พูดขึ้น “ฉันรู้ดี”

“ฉันรู้ว่านายรู้ทุกอย่าง” เจ้าครีปน้อยจ้อต่อ และยิ่งขยับใกล้เข้ามาอีก “ฉันรู้ว่านายเห็นมาทุกอย่าง นายพูดถูกทุกอย่าง และฉันพยายามจะเป็นอิสระให้ได้เท่านายอยู่เสมอ...งั้นนี่นายก็กำลังเดินทางไปหุบเขามูมินเพื่อพักผ่อนและพบเพื่อนๆ ของนายสินะ...เจ้าเม่นบอกฉันว่ามูมินโทรลเริ่มรอนายทันทีที่เขาตื่นจากการจำศีล...ไม่ดีหรอกเหรอที่รู้ว่ามีใครรอนายอยู่ รอแล้วรอเล่าที่จะได้พบนายอีก”

“ฉันจะไปก็ต่อเมื่อมันถึงเวลา” สนัฟกิ้นร้องอย่างดุร้าย “เผลอๆ ฉันจะไม่ไปเลย เผลอๆ ฉันจะไปที่อื่นก็ได้”

“โอ้ ถ้างั้นเขาก็คงเศร้าน่าดู” เจ้าครีปพูด

ขนของมันเริ่มแห้งและกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อนนุ่ม มันลูบคลำกระเป๋าเป้อีกครั้งและถามอย่างระมัดระวัง “บางทีนายจะ... นายผู้เดินทางมามากเหลือเกิน...”

“ไม่” สนัฟกิ้นพูด และเขาก็นึกอย่างโกรธ ๆ ว่า “ทำไมพวกเขาต้องมายุ่งกับการเดินทางของฉันด้วยนะ! ไม่เข้าใจหรือว่าฉันจะหงุดหงิดถ้าต้องเล่าให้ฟัง แล้วมันก็จะหายไป แล้วพอฉันพยายามนึกว่าจริง ๆ แล้วมันเหมือนอะไร ฉันก็นึกได้แต่เรื่องของตัวเอง”

ไร้เสียงตอบรับอยู่นาน ก่อนที่นกกลางคืนจะร้องอีกครั้ง

เจ้าครีปลุกขึ้นแล้วพูดเสียงอ่อน “เอ่อ ฉันว่าฉันต้องไปแล้วลาก่อน”

“ลาก่อน” สนัฟกิ้นพูด เขาหงุดหงิดเล็กน้อย “นี่ เอ่อ เรื่องชื่อที่นายขอ เอาเป็นชื่อทีตตี้-วู้ เป็นไง ทีตตี้-วู้ นายว่าไง เป็นเหมือนการเริ่มต้นบทเพลงเบา ๆ กับความเศร้าเล็กน้อยเพื่อปิดฉาก”

เจ้าครีปตัวน้อยจ้องเขาด้วยดวงตาสีเหลืองท่ามกลางแสงไฟ มันไตร่ตรองชื่อของมัน ลิ้มรส ฟังเสียง คลานเข้าไปข้างใน และสุดท้ายก็แหงนหน้าขึ้นฟ้าพลางหอนรับชื่อใหม่เบา ๆ อย่างเศร้าสร้อยและปลาบปลื้มเสียจนสนัฟกิ้นเย็นสันหลังวาบ

แล้วหางสีน้ำตาลก็หายไปในดงหนาม ทุกอย่างเงียบลง

“โธ่เอ๋ย” สนัฟกิ้นร้องและเตะถ่านก้อนหนึ่ง เขาเคาะกล้องยาสูบแล้วลุกขึ้นตะโกน “นี่! กลับมาเถอะ”

แต่ป่าทั้งผืนเงียบกริบ “โอ้ ให้ตาย” สนัฟกิ้นนึกในใจ “ไม่มีใครเป็นมิตรตลอดเวลาได้หรอก มันเป็นไปไม่ได้ ไม่มีเวลาแล้ว แต่อย่างน้อยที่สุดเจ้าครีปตัวนี้ก็มีชื่อแล้ว”

เขานั่งลงอีกครั้ง ฟังเสียงลำธารและความเงียบ รอให้ทำนองเพลงของเขากลับมา แต่มันไม่มา เขารู้ทันทีว่ามันไปไกล

เกินกว่าจะจับมาได้ เขาคงไม่มีวันจับมันได้แล้วละมั้ง สิ่งเดียวที่เขาเหมือนจะได้ยินก็คือเสียงที่กระตือรือร้นและขี้อายของเจ้าครีป ซึ่งกำลังพูด พูด และพูด

"ทำไมพวกมันไม่อยู่บ้านกับพวกแม่ๆ นะ" สนัฟกิ้นพูดโกรธๆ และนอนหงายบนกิ่งสน ครู่หนึ่งเขาก็ลุกขึ้นนั่งพลางตะโกนอีกครั้ง เขาฟังอยู่นาน แล้วจึงดึงหมวกมาคลุมหน้าและหลับไป

* * *

เช้าวันรุ่งขึ้นสนัฟกิ้นเดินต่อ เขาทั้งเหนื่อยทั้งโกรธ และย่ำขึ้นเหนือโดยไม่มองซ้ายมองขวา ทำนองเพลงไม่ขยับแม้แต่นิดเดียวภายใต้หมวกของเขา

สนัฟกิ้นนึกอะไรไม่ออกนอกจากเจ้าครีป เขาจำทุกถ้อยคำที่มันพูด และทุกถ้อยคำที่เขาพูดเองได้ เขาตรองแล้วตรองอีกจนกระทั่งรู้สึกว่าไม่สบาย จึงต้องนั่งพัก

"นี่ฉันเป็นอะไรไป" สนัฟกิ้นนึกในใจ โกรธและงุนงง "ฉันไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อน ฉันคงไม่สบายสินะ"

เขาลุกขึ้นเดินต่อ และมันก็เริ่มใหม่ ทุกอย่างที่เจ้าครีปบอกเขาและทั้งหมดที่เขาตอบแล่นผ่านเข้ามา

ในที่สุดเขาก็ต้องหยุด และเขาก็หลังหันเดินกลับในตอนบ่าย

ใช้เวลาสักพักเขาจึงรู้สึกดีขึ้น สนัฟกิ้นไปได้เร็วขึ้นเรื่อยๆ เขาหายใจฟืดฟาดขณะที่วิ่ง เพลงบทน้อยๆ โผบินอยู่รอบหู แต่เขาไม่มีเวลาจับมัน พอเกือบเย็นเขาก็กลับเข้าไปในป่าเบิร์ชและเริ่มร้องเรียกเจ้าครีปอีกครั้ง

“ทีตตี้-วู้!” เขาร้องเรียก “ทีตตี้-วู้!” และพวกนกกลางคืนก็ตื่นขึ้นมาขานรับเขา *ที-วู้ ที-วู้* แต่เขาไม่ได้ยินอะไรจากเจ้าครีปเลย

สนัฟกิ้นเดินกลับไปกลับมา คอยมองหา ร้องเรียก และเงี่ยหูฟัง จนกระทั่งค่ำมืด ดวงจันทร์ข้างขึ้นลอยอยู่ในที่โล่ง สนัฟกิ้นยืนมอง และอับจนหนทาง

“จันทร์ข้างขึ้นนี่นา ฉันน่าจะอธิษฐานสักหน่อย” เขานึกในใจ

สนัฟกิ้นกำลังจะอธิษฐานขอสิ่งที่เคยขอตามปกติ เพลงบทใหม่ หรือไม่ก็ถนนสายใหม่ดังที่เขาเคยขอในบางครั้ง แต่ตอนนี้เขารีบแก้ และพูดขึ้นดังๆ ว่า “ขอให้ฉันได้พบทีตตี้-วู้”

แล้วเขาก็หมุนตัวสามรอบก่อนจะข้ามที่โล่งเข้าไปในป่าและขึ้นเนินไป อะไรบางอย่างส่งเสียงกรอบแกรบอยู่ในพุ่มไม้ อะไรบางอย่างที่มีสีน้ำตาลอ่อนและมีขนยาว

“ทีตตี้-วู้!” สนัฟกิ้นร้องเรียกเบาๆ “ฉันกลับมาคุยด้วยแล้ว”

“โอ้ สวัสดี” ทีตตี้-วู้ตอบและยื่นศีรษะออกมาจากพุ่มไม้ “เยี่ยมเลย เพราะฉันมีบางอย่างจะให้นายดู ดูนี่สิ! ป้ายชื่อละ! มีชื่อฉันเองอยู่บนป้าย ไว้แขวนบนประตูตอนที่ฉันมีบ้านของตัวเอง”

เจ้าครีปให้เขาดูเปลือกไม้ที่มีเครื่องหมายของเจ้าของอยู่บนนั้น และพูดต่ออย่างผึ่งผาย “เยี่ยมใช่ไหมล่ะ ใครๆก็คิดอย่างนั้น”

“เยี่ยมมากเลย!” สนัฟกิ้นตอบ “งั้นนายก็จะมีบ้านของตัวเองสินะ”

“ใช่เลย!” เจ้าครีปพูดอย่างตื่นเต้น “ฉันย้ายออกจากบ้านและเริ่มใช้ชีวิต! มันน่าตื่นเต้นอะไรขนาดนี้! คือว่า ก่อนที่ฉันจะมีชื่อ ฉันได้แต่กระโดดไปกระโดดมา บางทีก็รู้สึกแบบนั้นแบบนี้กับเรื่องไอ้นั่นไอ้นี่ และทุกสิ่งก็แค่เกิดขึ้นรอบๆตัวฉันเท่านั้น บางครั้งเป็นเรื่องดี บางครั้งก็ไม่ดี แต่ไม่มีอะไรจริงหรอก นายว่าไหม”

สนัฟกิ้นตั้งท่าจะตอบ แต่เจ้าครีปพูดต่อ

“ตอนนี้ฉันถือว่าเป็นใครผู้หนึ่งแล้ว และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก็มี*ความหมาย* เพราะมันไม่เพียงเกิดขึ้น แต่มันเกิดขึ้นกับ*ฉัน*

ทีตตี้-วู้ และทีตตี้-วู้อาจจะคิดแบบนี้หรือคิดแบบนั้นถึงสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วมันก็จะเป็นไปตามนั้น – ถ้านายเข้าใจความหมายของฉันน่ะนะ”

“แน่นอน ฉันเข้าใจ” สนัฟกิ้นบอก “ดีแล้วสำหรับนาย”

ทีตตี้-วู้พยักหน้าและเริ่มคุ้ยพุ่มไม้

“รู้ไหม” สนัฟกิ้นพูด “ฉันยังคงเดินทางไปหามูมินโทรลนั่นละ เพราะอันที่จริงฉันก็อยากไปพบเขาจริง ๆ”

“โอ้” ทีตตี้-วู้พูด “มูมินโทรลงั้นเหรอ ใช่เลย”

“บางทีนายอาจจะอยากฟังเพลงสักหน่อยก่อนที่ฉันจะออกเดินทาง” สนัฟกิ้นพูดต่อ “หรือไม่ก็นิทานสักสองสามเรื่อง”

เจ้าครีปโผล่ศีรษะออกมาพูดว่า “นิทานเหรอ อ๋อ เอาสิ ไว้คืนนี้ดีกว่ามั้ง ตอนนี้ฉันค่อนข้างรีบน่ะ – ฉันแน่ใจว่านายคงไม่ถือสา...”

หางสีน้ำตาลอ่อนหายไปในพุ่มดอกฮีทเทอร์ สักครู่ก็เห็นหูของทีตตี้-วู้ไกลออกไปเล็กน้อย พร้อมเสียงตะโกนมาว่า “ลาก่อน ฝากทักทายมูมินโทรลด้วยนะ! ฉันต้องใช้ชีวิตให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะฉันเสียเวลาไปมากแล้ว!”

แล้วเขาก็จากไป

สนัฟกิ้นเกาศีรษะ

“เป็นงั้นไป” เขาพูดกับตัวเอง “ใช่ ฉันเข้าใจ”

เขานอนหงายพลางมองขึ้นไปบนท้องฟ้าในฤดูใบไม้ผลิ มันเป็นสีน้ำเงินกระจ่างเหนือตัวเขาและเป็นสีเขียวน้ำทะเลเหนือยอดไม้ ณ ที่ใดที่หนึ่งใต้หมวกของเขา ทำนองเพลงเริ่มเคลื่อนไหวเป็นทำนองแห่งความคาดหวังหนึ่งท่อน ความเศร้า

ของฤดูใบไม้ผลิสองท่อน และความยินดีเหลือเกินที่ได้อยู่ตามลำพัง
ในท่อนที่เหลือ

บทที่ 2

เรื่องน่ากลัว

วอมเปอร์ ตัวที่เกิดก่อนตัวสุดท้องกำลังคลานไปตามแนวรั้วของสวนหลังบ้าน เขานอนนิ่งเป็นพัก ๆ เพื่อเฝ้ามองศัตรูก่อนจะไปต่อ โดยมีน้องชายของเขาคลานตามมาข้างหลัง

ข้างแปลงผัก วอมเปอร์ทำตัวเองให้แบนติดดินพลางไถลไปข้าง ๆ เพื่อซ่อนตัวท่ามกลางผักกาดหอม นั่นเป็นโอกาสเดียวของเขา สถานที่นั้นเต็มไปด้วยฝ่ายสอดแนมของศัตรู และบ้างก็จับกลุ่มอยู่ในอากาศ

"ฉันดำไปหมดทั้งตัวแล้ว" น้องชายของเขาพูด

"ถ้านายเห็นชีวิตตัวเองมีค่าละก็ เงียบเอาไว้เถอะน่า"

วอมเปอร์กระซิบตอบ “นายคิดว่าตัวเองจะกลายเป็นสีอะไรในป่าชายเลนกันล่ะ สีฟ้างั้นเหรอ”

“แต่นี่มันคือผักกาดหอมนี่นา” น้องชายของเขาพูด

“ถ้ายังพูดแบบนั้น นายมีหวังได้กลายเป็นผู้ใหญ่ในอีกไม่นานแน่” วอมเปอร์ว่า “นายจะเป็นเหมือนพ่อกับแม่ ซึ่งก็สมน้ำหน้าแล้ว นายจะเห็นและได้ยินแต่สิ่งที่แสนธรรมดา ฉันหมายความว่านายจะไม่เห็นหรือได้ยินอะไรเลย นั่นละจุดจบ”

“อืมมมม” น้องชายของเขาร้องและเริ่มกินดินเข้าไปนิดหนึ่ง

“ดินนั่นมีพิษนะ” วอมเปอร์พูดห้วนๆ “และผลไม้ทั้งหมดในบ้านเมืองนี้ก็มีพิษด้วย ดูสิ ตอนนี้พวกมันเห็นเราแล้ว ต้องขอบใจนายเลย”

ผู้สอดแนมสองตัวฮัมเพลงข้ามแถวต้นถั่วลงมาทางพวกเขา แต่วอมเปอร์จัดการฆ่าพวกมันอย่างรวดเร็ว เขาหอบหายใจจากความตื่นเต้นและจากการออกแรงไถลตัวลงคูน้ำแล้วนั่งนิ่งเหมือนกบ เขาเงี่ยหูฟังจนหูส่ายไปมาและศีรษะแทบระเบิด พวกผู้สอดแนมที่เหลือเงียบเชียบกันทีเดียว แต่พวกมันก็คืบคลานเข้ามาตลอดเวลา คอยคลานเงียบๆ ผ่านหญ้ามาทางเขา...หญ้าในทุ่งหญ้า พวกมันมีมากมายนับไม่ถ้วน

